

Følgen af dette Løfte og af de Tilfagu, der nu ere giene Selskabet, vil blive denne, at Statens Rentegaranti kommer til at omfatte ikke blot det lolland-falsterste Jernbaneselskabs eget Budget, des Understud og Aktier, men ogsaa alle de Udgifter, af den Medgang, som maatte følge af, at dette Selskab overtager Gjedserbanen. Det siges deri ganske tydeligt: „Hvorvidt Ødelser af Forpagtningsafgiften vil forøge Statens eventuelle Tilskud til den garanterede Forretning af Anlægskapitalen for den lolland-falsterste Bane, vil derfor bero paa, om Indtægterne af Gjedserbanens Drift ville tilstrække til Underholdelsen af Driftsudgifterne samt Forpagtningsafgiften“. Altsaa saavel Gjedserbanens Balance som Forpagtningsafgiften ere herigjennem garanterede det lolland-falsterste Jernbaneselskab ikke blot efter Regjeringens Mening, men efter dens Løfte. Naar man nu ser hen til dette i Forbindelse med den Traktat, der er affluttet med Tydskland, og som gaar ud paa at give det tydske Postvesen Ret til at føre hele Dampstibsarten paa Danmark ved Hjælp af tydske Skibe — ganske vist private Skibe, tilhørende Selskabet „Deutsch-nordischer Lloyd“, men under tydsk Kontrol, altsaa Skibe, som have Eneret til at føre denne Post og til at seile i vore inderste Farvande — og som desuden forpligter os til at give Tydskland en Godtgjørelse, der varierer mellem 20 og 40,000 Mark aarlig (Modsigelse) — jo, den samlede Godtgjørelse, som „Deutsch-nordischer Lloyd“ har Ret til at forlange, er mellem 40 og 80,000 Mark, og det Halve deraf paa hviler Tydskland, det andet Halve Danmark — saa tror jeg, at Enhver vil indrømme, at den Forretning, Indenrigsministeriet i denne Sag har gjort paa Statskassens Regning og paa Statens Regning i det Hele, er overordentlig uheldig. Den har paa den ene Side givet vor sydlige Nabo saa godt som fuldstændig Magt over hele denne Postroute med Ret til at besøge vore inderste Farvande, og samtidig dermed har den givet en Koncession, som jo nok i Formen kan se ud som en Gave, men som i Virkeligheden er alt Andet. Regjeringen har i Virkeligheden betalt en Koncessionshaver for at bygge en Bane med Løfter, der i Fremtiden ville vise sig meget bebyrdeude for Statskassen. Den har lovet vedkommende Koncessionshaver fuldkommen Sikkerhed for at faae ikke blot Balance i Driften af den Bane, han anlægger, men ogsaa 4 pCt. Rente af den Aktiekapital, der opføres. Om det nu er den virkelige Anlægskapital, der dækkes dermed, eller noget Andet, er der ikke noget Menneſte, der har noget Begreb om

i dette Dieblif. Finantslielt og politiff set er det utvivlsomt en overordentlig mislig Handel, der er sluttet om denne Bane, og man kan ikke noksom undre sig over, at Regjeringen har gjort det, og det af to Grunde. For det Første, fordi der var al Anledning for Staten til selv at anlægge denne Bane. Siden 1873 ere vi komne fuldstændig bort fra det Princip at supplere vort Jernbanesystem med private Baner. Ved Overtagelsen af de sjællandske Baner kan Meningen fornustigvis ikke være nogen anden end, at Hovedbanerne skulle være i Statens Haand. Nu er det ganske vist, at Staten har Ret til at indløse de lolland-falsterste Baner, hvilket vi ogsaa komme til, naar de aarlig vedblivende give Understud, og denne Ret har Staten naturligvis ogsaa forbeholdt sig med Hensyn til Gjedser-Banen; men det er aldeles utvivlsomt, at Staten vilde være kommet langt billigere fra hele denne Sag, om den strax selv havde anlagt Gjedserbanen i Stedet for at faae en Mand til at overtage Koncessionen paa denne Bane paa saa overordentlig ugunstige Vilkaar for Statskassen. Disse ugunstige Vilkaar vise sig foreløbig deri, at Statskassen aarlig kommer til at betale Understudet ved Banernes Drift foruden den Forpagtningsafgift, som ikke kan udredes af det lolland-falsterste Selskab, og naar en Gang den Tid kommer, hvor Statskassen vil indløse denne Bane, bliver den derhos nødt til at betale den maatte langt, langt over dens Værdi. Man kan da ikke Andet end spørge: hvorfor har Regjeringen da ikke henvendt sig til Rigsdagen, inden den gjorde dette? Der havde været al Grund for Regjeringen til at komme til Folkethinget og sige: Der er nu Udſigt til at faae en Traktat i Stand med Tydskland. Denne Traktat kan efter vor Formening slutes paa fordelagtige Betingelser og har stor Betydning for Postvæsenet. Vilde I ikke bevilge Medler til, at vi paa rimelige Betingelser kunne anlægge denne Bane? Ellers er der ingen anden Udvei end at give Koncession til en privat Mand, hvilket efter den Gang, Jernbanevæsenets Udvikling er kommet i, og den Udſigt, som der er til, at Staten en Gang vil komme til at indløse den, er mindre heldigt. Det har Regjeringen ikke gjort. Den har tiet stille, den er gaaet bag om Folkethinget og har holdt denne Sag hemmelig. Saa paa en Gang kommer den frem med Oplysninger om, at den har bundet sig lige overfor Tydskland og lige overfor Statsraad Tietgen, Alt paa Statskassens og Landets Bekostning. Jeg forſtaar ikke, hvorfor Regjeringen har holdt denne Sag hemmelig;